

SAMANTHA YOUNG

DIN
DRAGOSTE.
SAU DIN
URĂ?

VOLUMUL I DIN
SAGA FAMILIEI ADAIR

Midnight Books
BUCUREȘTI, 2022

PROLOG

ROBYN

Cu un an în urmă

Boston, Massachusetts

Ploaia biciuia mașina de patrulare, în timp ce noi ne beam cafelele, așteptând să primim ordine prin radioemițător.

Savuram momentul de tihnă oferit de stropii de ploaie picurând pe metal, când deodată mi-a atras atenția un petec de culoare, apărut brusc în atmosfera cenușie de dincolo de geam.

Pe trotuar, o femeie într-o haină bleumarin, cu o umbrelă într-o mână și cu o lesă în cealaltă, fusese oprită în loc de câinele prins de capătul lesei. Din locul unde mă găseam mi s-a părut a fi un labrador. Câinele avea o haină de ploaie roșu-aprins. Se așezase în fund pe trotuar, de parcă ar fi vrut să spună: „M-am săturat de mizeria asta. Fă-o să înceteze”.

Am răs în sinea mea, în vreme ce femeia gesticula frenetic, ca și cum i-ar fi răspuns: „Și ce naiba vrei să fac eu?”

Cu brațele desfăcute, cu capul aplecat spre câinele care o privea în ochi, oferea o imagine care mi s-a întipărit în minte. Am regretat că nu aveam la mine aparatul foto. Aș fi folosit o expunere mare și lentila de 150 mm ca să blurez fundalul cenușiu și plin de mișcare, focalizându-l doar pe femeie și pe câinele ei cel încăpățânat.

— Jaz e de părere că ar trebui să-l părăsești pe Mark, a spus partenerul meu, Autry Davis, smulgându-mă din procesul de fotografiere pe care-l derulam în minte.

Comentariul lui m-a făcut să zâmbesc ironic, ignorând faptul că mă făcea să nu mă simt în largul meu.

— Oh, așa zice Jaz?

Jasmine „Jaz” Davis era genul de femeie care spunea lucrurilor pe nume, dar Autry îmi dăduse de înțeles, chiar din clipa în care îl văzuse prima oară, că nu-l plăcuse pe prietenul meu Mark.

— Păi da.

Autry privea pe geam la traficul care se scurgea pe lângă noi. Parcasem pe Maverick Square, în East Boston, lângă o brutărie care ne plăcea amândurora. Făceau cafea bună. Și gogoși cu cremă, așa cum se fac la Boston. Nu că am fi vrut să trăim neapărat conform imaginii standard a polițistului. O dată pe săptămână ne permiteam gogoși cu cremă. Era doar modul nostru de a ne răsfăța.

— După părerea lui Jaz, Mark nu te pune niciodată pe primul loc, fiindcă el consideră că ocupația lui e mai importantă decât tine.

Era genul de remarcă pe care o făcea Jaz.

Mark era procuror și foarte competent în meseria lui. Mă atrăgea succesul lui, fiindcă tipii sânguincioși mi se păreau sexy. Numai că, în ultima vreme, începuse să mă preseze să încerc o schimbare. Socotea că ar trebui să-mi dau silința să avansez, să fac cerere pentru a fi numită detectiv sergent și apoi să devin locotenent.

Nu înțelegea că eu nu doream asta, fiindcă afurisitul de Mark era cel mai ambițios om pe care-l întâlnisem în viața mea. După cum spuneam, asta îmi plăcuse la el până în momentul în care încercase să mă transforme în ceva ce eu nu eram de fapt.

— Ei bine, poți să-i spui lui Jaz că mă despart de el.

Autry s-a străduit să-și ascundă bucuria, dar n-a reușit.

— Zău?

— Da. Îmi dă prea mult de furcă.

— Nu că vreau să te conving să renunți la el, dar îți dai seama totuși că orice relație îți dă de furcă, nu?

Am pufnit disprețuitoare.

— Asta zice un bărbat care își adoră soția și copiii.

— Nu înseamnă că totul merge ca pe roate.

— Știu. Dar trebuie să *vrei* să faci efortul ăsta, iar eu nu vreau să-l fac cu Mark. Weekendul trecut s-a supărat că mi-am cumpărat o lentilă panoramică pentru aparatul foto. Mi-a zis că un „hobby” costisitor e risipă de bani pentru venitul meu, și așa modest, și că el nu are de gând să tolereze o astfel de distracție.

M-am înroșit la față amintindu-mi scena. Din acel moment nu-i mai adresasem niciun cuvânt și mă distanșasem emoțional de el.

— Ce ți-a zis? s-a încruntat Autry. Mda, trebuie să te desparti de el cât mai urgent. La naiba, îți imaginezi cum ar reacționa Jaz dacă i-aș spune așa ceva? Mark are noroc că ți-a spus asta ție, nu nevesti-mii. L-ar fi costat pielea. Și să știi că n-am să-i spun lui Jaz ce mi-ai zis adineauri, fiindcă atunci chiar s-ar putea să-l coste. La naiba, Penhaligon. Viața e prea scurtă ca să înghiți mizerii din astea.

— Dar sexul e destul de mulțumitor, am replicat, încercând să fac o glumă.

Nicio partidă de sex nu merita însă traiul lângă cineva care mă făcea să mă simt atât de mică și neînsemnată.

Autry m-a avertizat din ochi.

— Nici nu vreau să aud.

Am răs încetișor și am sorbit din cafea.

Imediat ce terminasem academia, la vârsta de 21 de ani, îi fusesem prezentată lui Autry, partenerul meu. Un bărbat înalt, atrăgător, cu șapte ani mai mare decât mine, cu un deosebit simț al umorului și o căldură care ar fi topit și un suflet de gheață. Îmi căzuse cu tronc. Dar sentimentul se preschimbase curând într-unul de prietenie și încredere. Mai ales după ce le cunoscusem pe soția lui, Jaz, și pe cele două fiice, Asia și Jada. De șase ani, soții Davis mă socoteau ca făcând parte familia lor. Acum îl consideram pe Autry un fel de frate mai mare. Și, întocmai ca un frate, nu voia să audă despre viața sexuală a surorii lui mai mici.

Iar eu, ca orice soră mai mică, i-am ignorat deliberat rugămintele de a nu-l mai chinui cu detalii.

— Vreau să zic că, fără a fi perfect, e mult mai bun la pat ca Axel.

Axel fusese prietenul meu înainte de a-l cunoaște pe Mark. Muzician. Egocentrist. Egoist la pat. Și în afara patului. La un moment dat mă căptușisem cu o răceală zdravănă, iar el nu numai că nu trecuse să vadă cum mă simt, dar nici măcar nu se oferise să-mi facă ceva cumpărături ca să pot sta în pat. Nici vorbă. Dispăruse, spunând că nu va veni decât după ce aveam să mă fac bine. Mă îngrijiseră Jaz și Autry. Axel n-a revenit nici după ce m-am însănătoșit, fiindcă i-am spus eu să nu mai vină. Sinceră să fiu, nici Mark nu era chiar altruist la pat, dar cu el măcar ajungeam la orgasm.

— Nu aud nimic, a spus Autry, privind încruntat pe geam. Nici nu mai sunt în mașină. Sunt undeva unde lumea e bună și corectă, și unde Celtics câștigă campionatul.

— Adică într-o lume imaginară?

— Te rog să nu te iei de Celtics.

Am chicotit și am vrut să-l tachinez în continuare, când deodată radioemițătorul a prins viață.

— Ceartă conjugală. Strada Lexington, apartament 302 B. A sunat un vecin.

Autry a întins mâna după aparat.

— Aici Gold 1-67. Ajungem în trei minute.

— Am înțeles.

Eu deja pornisem motorul și mă încadram în trafic.

— De data asta ce crezi că mai e? am întreat.

— Legătură extraconjugală.

— Așa presupui de fiecare dată.

— Fiindcă aproape de fiecare dată am dreptate.

— Ultima oară te-ai înșelat.

— Ce a fost ultima oară?

— Of, Davis, ai început să îmbătrânești, l-am tachinat eu. Fata care a descoperit că prietenul ei îi făcuse praf toate economiile la jocuri de noroc. L-a bătut măr.

— Ah, da! Urâtă treabă. După bătaia încasată de la fata aia, tipul n-o să mai poată avea niciodată copii.

Din păcate, probabil așa și era. Am schițat o grimasă la amintirea acelei întâmplări.

Câteva minute mai târziu am tras în fața unui bloc de pe colțul străzii Lexington. Avea aceeași arhitectură ca toate clădirile din această parte a orașului: îngust, cu o latură placată cu lemn. Cu ani în urmă fusese zugrăvit în alb, dar acum avea mare nevoie de un strat nou de vopsea. Existau două intrări, una pentru apartamentul de la parter, cealaltă pentru cele de la etaj.

O femeie într-o pijama de un galben strălucitor, cu părul prins într-o bandană de aceeași culoare, stătea în ușa apartamentului de la etajul 1. Când am coborât din mașină, s-a apropiat de noi.

— Se aud urlete de o jumătate de oră, pe urmă am auzit zgomot de lucruri sfărâmate, iar femeia a început să țipe și să plângă.

Vecina părea șocată.

— Individul ăla e fără scrupule. Am impresia că se și droghează. M-am gândit că e mai bine să vă anunț.

I-am zâmbit liniștitor și tocmai voiam să spun ceva, când de la etaj a răsunat un țipăt înspăimântat. Autry s-a grăbit spre ușa apartamentului. Eu m-am întors spre femeie.

— Doamnă, vă rog să coborâți în apartamentul dumneavoastră.

Am așteptat-o să intre, iar Autry a bătut cu putere în ușa apartamentului de deasupra.

— Aici poliția Boston! Deschideți!

Am auzit o voce furioasă de bărbat înjurând obscen. Între altele, am distins cuvintele „cățea afurisită”, apoi hohote de plâns întrerupte de țipete.

Autry s-a uitat la mine cu o figură întunecată, iar eu mi-am dus mâna la tocul pistolului.

Am încuviințat din cap.

Autry a pus mâna pe clanță și ușa s-a deschis.

Am înaintat pe coridorul îngust spre scara abruptă care ducea la etaj, eu în urma lui Autry, cu arma în mână. Cu siguranță că în toiul scandalului locatarii apartamentului respectiv nu aveau cum să ne audă. În timp ce urcam scara, am dedus din ce auzeam că era vorba despre droguri. Bărbatul

părea să creadă că femeia sustrăgea bani când îi vindea produsul. Deci nu aveam de-a face cu un scandal domestic obișnuit.

M-am pregătit pentru ce avea să urmeze.

Scara dădea într-un coridor cu două uși față în față. Am aruncat o privire pe una dintre ele: era un dormitor și părea să fie gol. Am trecut de ușa aceea și am pășit în altă încăpere, care se deschidea într-o bucătărie mică, folosită și ca spațiu de locuit. Înăuntru era o dezordine de nedescris. Măsuța de cafea răsturnată, televizorul spart, fotografiile smulse din ramele lor, sticlă sfărâmată pretutindeni. Un taburet de lângă minibar era căzut într-o parte.

O femeie tânără, cu obrazul mânjit de rimel, se ghemuise pe canapea, privind înspăimântată la bărbatul înalt și slăbănog care ținea un pistol îndreptat spre fața ei.

Și Autry, și eu am ridicat armele.

— Aici poliția Boston! Aruncă pistolul! a ordonat Autry.

Bărbatul s-a uitat la noi, dar nu s-a conformat.

— Ce dracu' căutați aici, ticăloșilor? s-a încruntat el. Nu-i treaba voastră. Curva aia băgăreață de la parter a chemat poliția?

Avea pupilele dilatate și limba i se împleticea în gură.

Era drogat.

Situația devenea din ce în ce mai gravă.

— Domnule, vă rog, aruncați pistolul! am repetat eu ordinul.

— Altfel ce?

— Altfel te consider periculos și te împușc, l-a prevenit Autry.

— Nu înțeleg nimic din tâmpeniile voastre.

Agita periculos pistolul în toate direcțiile.

— Davis... am murmurat, întorcând într-o mișcare abia sesizabilă capul spre partenerul meu.

Am detectat mișcare cu coada ochiului. Am simțit un val de adrenalină în clipa când un alt bărbat a dat buzna în

cameră, cu arma ridicată și îndreptată spre spatele lui Autry, gata să apese pe trăgaci.

Nu aveam timp decât să mă așez în dreptul lui.

Să-l protejez.

Eram amenințați și din față, și din spate, așa încât nu aveam altă opțiune decât să trag în cel care ne amenința din spate. Au răsunit două împușcături mai puternice decât tunetul de deasupra clădirii. Sunetul mi s-a înfipt în creier și, aproape în același timp, am simțit o durere arzătoare în piept.

Alt foc de armă. O nouă durere. Și încă una.

M-am prăbușit peste Autry, în timp ce pe deasupra capului meu continua să se tragă.

Zgomot. Gemete. Țipete.

Apoi vocea lui Autry spunându-mi că totul va fi bine.

— Trei persoane rănite prin împușcare. Polițist rănit de mai multe focuri de armă. Trimiteți ambulanțe pe Lexington Street, numărul 302 B.

Am simțit cum îmi presează zona rănită, iar durerea din piept a părut că se răspândește în tot trupul.

— La naiba, Robyn, la naiba... a murmurat Autry la urechea mea. De ce? De ce?

Am înțeles ce voia să spună.

Am vrut să-i răspund, dar n-am reușit să-mi mișc buzele. Ceva era în neregulă cu ochii mei. Umbre negre mi-au apărut în colțul ochilor, îngroșându-se din ce în ce mai repede.

— Rămâi cu mine, Robyn. Rămâi cu mine.

Aș fi vrut.

Am rămas.

Am încercat să întind mâna și să mă agăț de el, să nu-i mai dau drumul.

Dar trupul și mintea mea nu mai comunicau. Mintea mă purta din ce în ce mai departe...

CAPITOLUL 1

ROBYN

În prezent

Ardnoch, Sutherland
Scoția

De data asta nici nu mai putea fi vorba să mă gândesc la aparatul foto sau la peisaj, sau la cadrul ideal. Uimitor! Tocmai când mă aflu într-unul dintre cele mai frumoase locuri pe care le văzusem în viața mea.

Și totuși îmi venea greu să-l admir când mai aveam doar câteva minute până să-l întâlnesc pe tatăl meu.

Omul pe care nu-l mai văzusem de la paisprezece ani.

Oamenii numesc senzația asta de tulburare „fluturi în stomac”. Dar fluturii nu dor. Fluturii apar atunci când te simți emoționat sau nerăbdător. Ce se întâmpla acum în stomacul meu era un rău fizic. Îmi tremurau și genunchii.

Detestam faptul că tatăl meu natural, Mac Galbraith, exercita asupra mea o astfel de presiune.

Am coborât din mașina închiriată. Mi-am îndreptat umerii, am răsufolat adânc și am pornit cu pași mari pe alea cu pietriș în direcția porților enorme, fixate în stâlpi de cărămidă, care se continuau cu un zid înalt. Alea se prelungea dincolo de poartă, pierzându-se în întunericul pădurii care o mărginea de o parte și de alta.

M-am apropiat, căutând din ochi vreun buton sau camere. Nimic. M-am oprit în fața porților și le-am zgâlțâit, dar, fiind din fier solid, nu s-au clintit defel. Am mijit ochii, încercând să privesc dincolo de copaci, să aud altceva în afară de ciripitul păsărilor și de foșnetul frunzelor legănate de vânt.

Mi-a atras atenția un bâzâit discret în stânga mea și am surprins un licăr de lumină reflectat de mișcarea unei lentile. M-am aplecat ca să mă uit mai bine și am văzut camera ascunsă între crengile unui copac.

Am salutat cu două degete la frunte în direcția ei, ca să dau de înțeles oricui s-ar fi uitat la mine că o descoperisem.

Acum nu mai puteam face altceva decât să aștept.

Fix ce le trebuia nervilor mei.

M-am întors, m-am sprijinit de poartă și mi-am încrucișat brațele și picioarele într-o postură care spunea: „Nu plec de aici până nu vine cineva”.

După doar câteva minute am auzit un motor și zgomot de pietriș călcat de roți. M-am desprins de poartă, m-am întors și am urmărit din ochi Range Roverul cu ferestre fumurii care se apropia de intrare.

Aveam nervii încordați la maximum.

Oare de ce trebuia ca tatăl meu să fie șeful pazei unuia dintre prestigioasele cluburi exclusiviste din lume?

Ei bine, din pricina lui Lachlan Adair.

Gelozia și resentimentul pe care le simțeam aproape că mi-au ars gâtul. N-am luat în seamă senzația și mi-am încrucișat brațele la piept, încercând să par nepăsătoare când Range Roverul a oprit. Portiera de pe partea șoferului s-a deschis și un bărbat în pantaloni negri, cu cămașă neagră și geacă de piele a coborât și s-a apropiat de poartă.

Am remarcat casca micuță din ureche.

Era un agent de pază.

Nu era tatăl meu.

— Doamnă, aici este o proprietate privată, mi s-a adresat tipul cu un accent scoțian la fel de pronunțat ca al lui Mac.

— Știu.

L-am pironit cu privirea printre gratiile porții.

— Am venit să-l văd pe tatăl meu.

— Îmi pare rău, dar numai membrii clubului și personalul au acces pe domeniu. Trebuie să vă rog să întoarceți mașina și să plecați.

De parcă mi-ar fi păsat măcar cât negru sub unghie că pe domeniul și în castelul Ardnoch erau găzduiți actori și tipi din industria cinematografică și din televiziune, care plăteau o avere în taxe anuale doar ca să se poată lăuda că sunt membri ai clubului.

— Numele meu e Robyn Penhaligon. Tatăl meu este Mac Galbraith. Îl puteți anunța că sunt aici?

Agentul de pază era profesionist: n-a reacționat în niciun fel la ceea ce tocmai auzise.

— Aveți un act de identitate?

Știind că mi-l vor cere, îmi pusesem permisul de conducere în buzunarul blugilor. L-am scos și i l-am întins.

— O clipă, vă rog.

S-a dus la mașină și a deschis portiera din stânga. A intrat fără s-o închidă și l-am auzit murmurând ceva.

În timp ce el conversa cu nu știu cine, eu m-am întors la mașină ca să-mi iau puloverul pe care-l lăsasem pe bancheta din spate. Când plecasem de la hotel, eram înfierbântată din pricina emoției, dar acum aerul răcoros de primăvară mă făcea să tremur.

După câteva minute, bărbatul a revenit la poartă.

— Domnișoară Penhaligon, trebuie să vă rog să-mi predați orice dispozitive de înregistrare aveți asupra dumneavoastră, inclusiv smartphone-ul.

— Poftim?

— Numai membrii au voie pe proprietate cu dispozitive de înregistrare. În felul acesta asigurăm intimitatea oaspeților noștri.

— Bine.

Măcar asta însemna că Tăticul Meu Iubit nu avea de gând să-mi dea papucii.

La naiba!

Deși pe undeva, aproape că mi-aș fi dorit s-o facă.

Mi-am luat telefonul din mașină, bucuroasă că avusesem inspirația să-mi las aparatul foto în cameră. N-aș fi avut încredere să-l dau pe mâna altcuiva.

— Mai aveți și altceva?

— Nu.

— Vă rog să vă întoarceți la mașină. Când poarta se va deschide, urmați-mă.

Am încuviințat din cap și m-am întors la SUV-ul meu împrumutat. Un 4x4 mi se păruse alegerea ideală pentru Highlands, și pe acesta mi-l permisesem. Decizia de a zbura spre Scoția fără să-mi iau și bilet de întoarcere îmi dăduse palpitații serioase în privința banilor de care dispuneam în cont. Cât timp eram aici, trebuia să fiu foarte atentă la cheltuieli.

Când am considerat că agentul de pază nu îmi mai poate vedea fața, am răsuflat adânc și tremurat și am așteptat să se deschidă poarta. Între timp, bărbatul întorsese Range Roverul și pornise pe alea cu pietriș pentru a permite deschiderea porții. Câteva secunde mai târziu aceasta s-a deschis și am pătruns pe proprietate.

Alea străbătea o porțiune de pădure care părea să nu se mai sfârșească. Într-un târziu, copacii au dispărut, lăsând să se vadă kilometri întregi de pajiști, în mijlocul cărora, undeva departe, se înălța o clădire enormă. Peste tot pe pajiști se vedeau stegulețe care marcau terenuri de golf. În depărtare, se distingeau siluetele micuțe ale unor jucători.

Am privit din nou spre castelul Ardnoch și mi s-a tăiat răsuflarea.

Niciodată nu avusesem un sentiment atât de acut că nu aparțin niciunui loc.

Dar atunci când venea vorba despre Mac, pentru mine era un sentiment obișnuit.

Nici nu simțisem vreodată că fac parte din lumea lui.

Nu-mi îngăduise niciodată.

Castelul era o construcție asimetrică, veche de vreo două secole, cu șase nivele. Căutând informații despre el, aflasem că, în afară de clădirea principală a clubului, pe domeniul de aproape 5 000 de hectare mai existau câteva clădiri, inclusiv reședințe permanente pentru care membrii plăteau sume exorbitante. Din câte citisem pe Google, domeniul se găsea pe coasta dealului Ardnoch și cuprindea păduri de pin (pe care le văzusem și eu), pajiști nesfârșite (le văzusem și pe acelea),

lande cu iarbă violet (pe care chiar doream să le văd) și plaje aurii (oh, pe astea doream din tot sufletul să ajung). Nu prea știam cum avea să fie vizita la tatăl meu, dar speram cumva că totul va decurge suficient de bine cât să pot face un tur al proprietății.

Chiar dacă mă simțem ca un pește pe uscat.

În timp ce rulam pe urmele Range Roverului în direcția castelului, m-am întrebat cum era asigurată paza aici, în general. Deși existau o poartă uriașă și ziduri înalte la intrarea principală, putea fi respectată intimitatea membrilor pe o întindere de 5 000 de hectare?

Era o întrebare pe care urma să i-o pun Tăticului Meu Iubit, dacă reușeam să trecem peste momentele de stânjenală. „De ce nu m-ai iubit destul ca să rămâi în viața mea, de ce m-ai abandonat, provocându-mi probleme grave, care m-au afectat aproape iremediabil?”

Și iată că stomacul meu începea să se zbată din nou, ca o corabie pe vreme de furtună.

— Isuse Hristoase! am murmurat, deschizând portiera.

Castelul era un fel de Downtown Abbey tratat cu steroizi. Avea turnulețe, iar pe un parapet flutura un drapel cu crucea Sfântului Andrei. Câteva coloane sprijineau un acoperiș cu mici creneluri, deasupra unui portic monumental, cu uși duble din fier.

Când am coborât, vântul mi-a adus pe față părul legat în coadă de cal și m-a pătruns prin pulover. Aici, unde nu erau copaci, vântul sufla mai tare și era surprinzător de tăios, dat fiind că era aproape aprilie. În aer plutea miros de apă sărată, deși castelul se găsea la vreo 3 kilometri de țarm.

Îmi plăcea aerul de aici. Rece și proaspăt. Mă umplea de energie.

Mi-am lungit gâtul ca să mă uit la drapel și am auzit scârțâitul porții care se deschidea. Un bărbat îmbrăcat în uniformă tradițională de majordom, cu mănuși albe, a pășit afară ca să mă întâmpine.

În aceeași clipă, un alt bărbat a apărut, iar majordomul s-a oprit.

Am tras aer în piept, am ocolit portiera și am închis-o, silindu-mă să mă uit la silueta foarte înaltă, cu umeri lați, care venea spre mine.

L-am recunoscut și, dintr-odată, m-am simțit copleșită de emoții amestecate. Purta un costum cenușiu făcut pe comandă, care se pare că nu era suficient însă ca să-i dea un aer mai civilizată. Fiindcă părul des și grizonant era destul de lung, coborându-i în cărlionți pe ceafă, și era nebărbierit.

I-ai fi dat spre 40 de ani, dar eu știam că are 44.

A pășit hotărât spre mine, cu o expresie neutră. Când s-a apropiat, mi-am dat seama ce mult semănam cu tatăl meu. El avea părul mai închis la culoare. Dar ovalul feței și ochii erau aceiași.

Clar aveam ochii lui. Același cafeniu-deschis în jurul pupilelor, aceleași striții cenușii, aceeași culoare verzuie prelinsă în cafeniu spre marginile irișilor.

Adeseori, mama îmi spunea că tata măcar îmi dăduse ceva frumos.

Mac Galbraith m-a fixat cu o privire rece. Apoi expresia de indiferență s-a topit și l-am văzut cum și-a înghițit nodul din gât.

— Robyn?

— Mac...

I-am întins mâna.

El s-a uitat o clipă la mâna mea, neștiind parcă ce să facă.

În cele din urmă, bunele maniere l-au determinat să dea mâna cu mine. Mi-a strâns-o cu putere, ca și cum n-ar mai fi vrut să-i dea drumul. Gestul lui a declanșat în mine o reacție neașteptată. Am simțit cum îmi dau lacrimile, dar mi-am ferit privirea încercând să nu arăt în niciun fel cât eram de impresionată. M-am uitat la castel și am rostit pe un ton neutru:

— Frumos loc!

— Nu-i al meu, mi-a răspuns el. E proprietatea lui Lachlan. A familiei Adair.

Mda, de parcă n-aș fi știut. Din nou m-au năpădit resentimentele. Am făcut un efort să mă uit la el.

— Presupun că te întrebi de ce am venit.

— Da. Nu spun că n-ar fi o surpriză plăcută.

Oare chiar era?

L-am privit printre gene, încercând să-mi dau seama cât adevăr era în vorbele lui.

— Nu-i ceva ce se poate spune pe alea unui castel, cu un străin în spatele meu.

Mă refeream la agentul de pază, care rămăsese în preajma noastră.

— Îmi pare rău. Așa e protocolul.

Am încuviințat din cap. Știam și eu ce înseamnă protocolul.

— Probabil știi și tu, a spus Mac, parcă ghicindu-mi gândul. Ultima oară când am primit vești de la tine lucați în poliție.

Părea încântat. Ca și cum asta ar fi creat o legătură între noi. Eu tocmai asta detestam. În definitiv, și el fusese cândva polițist. La fel ca tatăl meu vitreg, Seth Penhaligon.

— Tradiție de familie, presupun..., am răspuns. Am vrut să fiu ca tatăl meu... Seth.

La 16 ani luasem decizia să-mi schimb numele din Galbraith în Penhaligon. După doi ani în care Mac nu luase legătura cu mine în niciun fel, voisem s-o rup definitiv cu el și să am același nume cu familia prezentă zilnic în viața mea.

Deși Mac se pricepea grozav să-și ascundă reacțiile, am zărit în ochii lui un licăr ce sugera că atinsesem un punct nevralgic.

Hmmm...

— Nu mai sunt în poliție.

— Nu?

— Cum îți spuneam, n-aș vrea să discutăm pe alee. Știu că locul acesta nu acceptă terchea-berchea ca mine, deci am putea merge undeva?

Mac s-a încruntat.

— Fiica mea nu-i terchea-berchea. Hai înăuntru. O să stăm de vorbă, pe urmă te duc să vizitezi domeniul.

Am arătat cu degetul mare în spatele meu.

— O să fie dădaca noastră tot timpul?

Mac a aruncat o privire spre colegul lui.

— Jock, ce-ar fi să duci mașina înapoi la grajduri și să te întorci la treburile tale?

— Da, domnule.

— Mergem? mi s-a adresat Mac, făcând un semn spre intrarea castelului.

— Există cumva și o intrare pentru servitori, care mi s-ar potrivi mai bine?

— Există una pentru livrări, dar pentru *ele* de regulă suntem anunțați dinainte.

Mi-a aruncat o privire sardonică și a pornit spre castel.

— Ce se întâmplă cu mașina mea?

— Las-o acolo unde este. O mutăm mai târziu, dacă va fi nevoie.

L-am studiat din spate pe Mac, care mergea cu pași mari înaintea mea. Tatăl meu avea vreun metru optzeci și cinci și era într-o formă fizică excelentă. Era o prezență impozantă. La 44 de ani, avea fizicul unui bărbat de 20. Arăta grozav de bine. O frumusețe aspră. Era un om de succes. Nu părea îndeajuns de vârstnic ca să fie tatăl meu. Dar pentru un puștan de 16 ani, care își lăsase însărcinată prietena mai mare decât el, se descurcase bine.

Presupun că nici nu se putea altfel, atunci când porneai în lume cu gând să reușești în viață cu prețul ignorării relației cu propriul copil.

Adâncită în gânduri, mi-au trebuit câteva clipe ca să-mi dau seama unde mă aflam.

Mamăăă!

M-am oprit imediat dincolo de ușă, cu gura căscată.

Da, clar mă simțeam ca un pește pe uscat.

— Wakefield, ți-o prezint pe fiica mea, Robyn, a spus Mac, oprindu-se lângă bărbatul în uniformă de majordom. Robyn, domnul e Wakefield, majordomul de la Ardnoch.

Un majordom. Bineînțeles.

— Încântată de cunoștință!

Majordomul și-a înclinat capul, cu o expresie severă.

— Bine ați venit la Ardnoch, domnișoară!

Am dat ușor din cap, atentă la ce aveam înaintea ochilor.

— Impresionant, nu? m-a întrebat Mac cu un zâmbet larg, văzând ce față făcusem.

Spațiul era enorm.

Parchetul lustruit îl făcea să pară și mai mare. Decorul era tradițional și demonstra opulență scoțiană. În fața mea se găsea cea mai grandioasă scară pe care o văzusem vreodată, acoperită cu o traversă din lână cadrilată, roșu cu gri. Scara ducea spre un palier unde trei ferestre cu vitralii înalte cât peretele filtrau lumina, lăsând-o să se prelingă în josul treptelor. Aici scara se diviza în altele două, identice, urcând până la etajul superior, pe care-l vedeam parțial, dincolo de galeriile situate la ambele capete ale holului de la intrare. Un foc ardea în șemineul uriaș de pe peretele de lângă intrare, față în față cu scara. Mirosul de lemn ars sporea senzația de confort pe care reușise s-o creeze decoratorul, în ciuda pereților cu lambriuri întunecate și a tavanului înalt. Lămpile Tiffany așezate pe măsuțe confereau interiorului o strălucire caldă.

În fața șemineului se aflau două canapele identice – tapițate cu piele –, cu o măsuță de cafea între ele. Pe ușile largi care dădeau spre alte încăperi de la parter se revărsa în hol și mai multă lumină. Undeva, în depărtare, am detectat murmurul unei conversații.

În pragul uneia dintre uși s-a ivit un bărbat la fel de înalt ca tatăl meu. Dând cu ochii de noi, s-a oprit, apoi a străbătut vastul hol de la intrare.

Când s-a apropiat, l-am recunoscut.

Milioane de oameni din întreaga lume cunoșteau acest chip.

Purta un pulover negru de cașmir, mulat pe trupul musculos, și pantaloni negri, eleganți. Era genul de bărbat căruia îi stătea bine în ținute frumoase și nepretențioase. Avea exact trupul și atitudinea pe care revistele de modă le căutau la actorii hollywoodieni.

De fapt asta și fusese cândva.

Un actor de mâna întâi la Hollywood.

Lachlan Adair.

Oricare femeie ar fi leșinat la vederea acestei frumuseți, cu părul blond-închis, cu niște ochi albaștri superbi, cu buze pline și barbă scurtă, aproape castanie. Evident, arăta extraordinar, totuși frumusețea lui masculină avea și o latură aspră, care însă îl făcea și mai atrăgător. Era recunoscut pentru sclipirea malițioasă din priviri. Din câte știam eu, nu fusese deloc rău ca actor, dar cu toate astea cel mai adesea fusese distribuit în filme de acțiune.

N-am leșinat când s-a apropiat de noi.

Eram emoționată, dar nu fiindcă m-ar fi intimidat charisma și celebritatea lui.

Sub aparentul meu calm, nutream un resentiment profund față de acest om. Și nu din vina lui – nu chiar –, ci fiindcă era persoana pentru care mă abandonase tatăl meu.

Când Lachlan Adair se afirmase la Hollywood, la 21 de ani, cu un film de acțiune de mare succes, îl angajase pe tatăl meu în echipa lui de bodyguardzi. Poate îl atrăsese faptul că erau amândoi scoțieni. N-aveam de unde să știu. Știam doar că deveniseră foarte apropiați. Atât de apropiați, încât Mac îl însoțise pe Lachlan pretutindeni, chiar dacă asta însemnase să rateze adolescența mea. Zilele mele de naștere. Ceremonia de absolvire. Apoi, când Lachlan se retrăsese din activitate ca să transforme un domeniu de familie într-o stațiune exclusivistă, se mutaseră amândoi din nou în Scoția.

Mac era șeful pazei și locuia în sat.

— Am auzit că ai un musafir, a spus Lachlan.

A privit apoi pe deasupra noastră și i s-a adresat majordomului.

— Wakefield, se pare că a apărut o problemă cu Apartamentul Ducesei. Vrei să dai o mână de ajutor, te rog?

Majordomul a trecut pe lângă noi.

— Imediat, domnule.

A dispărut pe scara cea imensă, mișcându-se eficient, dar fără a lăsa impresia că se grăbește.

Adair m-a pironit cu privirea, adresându-i-se tatălui meu:

— Mac, se pare că e cazul să faci prezentările.

— Lachlan, ți-o prezint pe fiica mea, Robyn. Robyn, el este Lachlan Adair.

Niciunul dintre noi n-a întins mâna. În aer plutea o tensiune penibilă.

Nu știam ce avea împotriva mea.

Nu eu îi furasem tatăl.

— Știu cine este, am spus, deloc impresionată.

Lachlan și-a îngustat ușor pleoapele.

— Am auzit multe despre tine. Mi se pare ciudat că am existat în viața lui Mac aproape douăzeci de ani și nu i-am cunoscut niciodată fiica.

— Mda, așa se întâmplă când un tată își abandonează copilul ca să însoțească *un actor* prin toată lumea.

N-am îndrăznit să mă uit la tatăl meu. Deși nutream sentimente atât de complicate, nu venisem aici ca să-i fac reproșuri. O parte din mine înțelegea de ce Mac nu-mi fusese alături.

— Poftim?

Tonul lui Lachlan era de un calm periculos.

L-am ignorat și m-am întors spre tatăl meu.

— Putem sta și noi de vorbă între patru ochi?

— Desigur, a răspuns Adair. Îmi cer iertare că v-am întrerupt.

S-a uitat îngrijorat la Mac.

— Voiam doar să văd dacă totul e în regulă.

Mac a încuviințat din cap cu o expresie circumspectă.

— Dacă preferi să plecăm de pe proprietate, nicio problemă.

— Nu vorbi prostii.

Adair a făcut un pas în spate.

— Arată-i domnișoarei *Penhaligon* domeniul.

Din dragoste. Sau din ură?

Mi se păruse oare sau chiar rostise mai apăsător numele meu de familie?

Mac și-a strâns o clipă buzele, părând că-i aruncă lui Adair o privire de avertisment. Stăpânul castelului a înălțat brațele în semn de renunțare și, fără să se mai uite la mine, s-a întors și s-a îndepărtat.

În esență, fusese la fel de nepoliticos față de mine cum fusesem și eu față de el.

Numai că eu aveam o scuză pentru lipsa mea de politețe, chiar dacă era nedrept să-l acuz pe el pentru ce făcuse tatăl meu.

Cu ce-i greșisem eu lui Lachlan Adair?